

NEMES Z. MÁRIÓ

A narancs visszatér

„A szó önmagáért végtelen narancs.”
Sziveri János

A narancs újraértelmezése időről időre szükségesnek tűnik,
hiszen mióta Rákosi idelopta a trópusi napfényt,
nem tudjuk megkülönböztetni az energianövényt a fikciótól.

A narancs fürtökben kivájja a telet:
a köd elfonnyad, a henger kitágul.
A mezőgazdasági költészet az egész béketábor érdeke,
hamvas gumipitypang ékesíti a gyengeelméjű gyerekek rajzait.

Létünk narancs,
fémkagylóban a rákok meszes vályúja,
és kulturális megújulás,
főként kisközségekben, ahol a nők
gyakran esnek áldozatul fizikai, mentális, szexuális
bántalmazásnak.

Fogyasztói nyomásra mindez általánossá és kötelezővé válhat.

Létünk narancs,
és a kommunizmus kisszótára,
vattával bélelt szemüreg.
Hová tűnik, „körös-körül
(a) semmi?” (V.P.)

A narancs meg csak növekszik, hogy minél ésszerűbb legyen.

Rabszolgái a héj taplószerű rétegében élnek.
Nagycsaládokat alkotnak, amihez hozzátartozik
a kecskékkal és a külvilággal kapcsolatos nosztalgia.
Az antioxidánsok különleges kombinációját félve tisztelik.

A narancs és a verstelenség között viszont nincsen összefüggés hiszen a narancslé útja nemcsak kilátástalansághoz vezet, hanem a termelőszövetkezeti mozgalom esztétikai állammá neveléséhez, melyre nem hatnak ki a rossz központok és a helyi döntések.

Légy narancs!

Hiába okoznak átmeneti depressziót a juhászellenes törvények vagy a tervidőszak bosszúpornói, a narancs él és élni fog, legyen ez a költészet és a dolgozó nép közös dicsősége, a vitaminpestis ünnepe, mely óv és eltemet, hiszen egy nagy gömbből indul ki minden, és ott is fejeződik be, ugyanakkor mikor kiindul.

PATAKI FERENC: ÉG FELÉ